

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobců: a) R. Š.
 b) P. Š.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
 se sídlem v Brně, Masarykova 427/31

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2017, č. j. 27308/17/5100–41453–711866,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou se žalobci domáhali zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jejich odvolání do rozhodnutí o výsledné ceně nemovitých věcí dle § 221 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Žalobci konstatovali, že napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí prvoinstančních jsou nezákonná, neplatná a nicotná a tudíž je na ně třeba nahlížet, jako by neexistovala. Zůstatky nedoplatků na daních vycházejí dle jejich názoru z nezákonného jednání správce daně, který vydal dodatečné platební výměry za rok 2003 a 2004, a následující výměry nedoplatků daňových povinností.

V další části žaloby žalobci podrobně rozebrali proces daňové kontroly a následně i proces vyměření daně za zdaňovací období roku 2003 s nepochybným závěrem, že platební výměr vydaný na toto zdaňovací období je nezákonný, neplatný a nicotný, takže i na napadené rozhodnutí je třeba pohlížet jako by neexistovalo. Stejně se vyjádřili i ke zdaňovacímu období roku 2004.

Dále uvedli, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože správce daně nevedl řádně správu daně a není tedy prokazatelné, v jaké výši a zda vůbec existuje daňový nedoplatek. Vyslovili přesvědčení, že správce daně měl z moci úřední dle § 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) vrátit přeplatky na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků daňovému subjektu nebo převést na nedoplatek na dani, pokud ke dni vrácení přeplatku takový nedoplatek existoval a to v termínu dle platného zákona. Správce daně

minimálně v případě vrácení přeplatku za rok 2008 nepostupoval v souladu se zákonem a přeplatky začal řešit až na základě žádosti daňového subjektu, a to až 4. 3. 2009. Správce daně tak v rozporu se zákonem navyšoval penále a úrok z prodlení z nedoplatku daně, když ten měl být od dubna 2008 postupně umořován. Navíc vyslovili přesvědčení, že „neexistuje zástavní právo a tím doba pro doměření a vymáhání evidovaného daňového nedoplatku uvedeného v napadeném rozhodnutí i ostatních rozhodnutích správce daně již uplynula.“

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah předkládaného správního spisu. Konstatoval, že žalobci zřejmě nepochopili nebo nechťejí chápat, že skutečnosti, důkazy a námitky, které směřují do předchozích řízení, měly být uplatněny právě tehdy, neboť v dalších řízeních pro jejich uplatnění není prostor.

Dále uvedl, že rozhodnutí o určení výsledné ceny nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Řízení o žalobě proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného nemohlo proběhnout, žaloba musela být odmítnuta, a to z následujících důvodů.

Dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. se může žalobce domáhat žalobou zrušení rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, pokud tvrdí, že byl na svých právech zkrácen. Předpokladem postupu podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. je tedy existence žalobou napadeného rozhodnutí zasahujícího do subjektivního oprávnění žalobce, které se opírá o právní předpis. Žalobce musí tvrdit, že byl zkrácen na svých právech úkonem správního orgánu a že došlo k porušení zákona. Pouze takový úkon označuje s.ř.s. legislativní zkratkou „rozhodnutí“.

Ustanovení § 70 s.ř.s. pak vymezuje okruh úkonů správních orgánů, které jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny. Mezi ně patří i takové, které nejsou rozhodnutími.

Krajský soud dále v uvedené věci konstatuje, že postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní, upravuje daňový řád. Cílem správy daní je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. V oblasti daňového práva řada práv a povinností váže svůj vznik, změnu nebo zánik teprve na vydání rozhodnutí, jímž se autoritativně určuje, že zde právo nebo povinnost je či není. Na vydání takového rozhodnutí se následně váže i vznik práva navrhnout soudní nebo správní výkon rozhodnutí a zajistit daňové pohledávky zástavním právem.

V posuzované věci se žalobci domáhali soudního přezkumu rozhodnutí orgánu finanční správy po určení výsledné ceny nemovitosti v průběhu pravomocně nařízené daňové exekuce prodejem nemovitostí, když toto rozhodnutí bylo vydáno dle ust. § 221 odst. 4 daňového řádu. Při posouzení tohoto úkonu správce daně vycházel krajský soud z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se k této otázce vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č.j. 1 Afs 86/2008 – 45, v němž dovodil, že rozhodnutí správce daně o určení výsledné ceny nemovitosti, jež je vydáno v průběhu daňové exekuce, na základě něhož se stanoví nejnižší podání v dražbě, není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., které by zakládalo, měnilo nebo závazně určovalo veřejné subjektivní právo povinného. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „výsledná cena nemovitostí určená v rozhodnutí vydaném podle § 336a odst. 1 o. s. ř. není ničím

definitivním; jde pouze o údaj, na jehož základě se stanoví nejnižší podání, které mohou dražitelé po zahájení dražebního jednání učinit. To, za jakou cenu bude nakonec nemovitost vydražena, není předurčeno rozhodnutím správce daně: je jen na dražitelích, kolik ve svých podáních za draženou nemovitost nabídnou (příčemž nemohou nabídnout méně než dvě třetiny výsledné ceny – srov. § 336e odst. 1 o. s. ř.). Žalobce nemůže dojít žádné újmy na svém vlastnickém právu tím, že správce daně určil výslednou cenu (a z ní odvozené nejnižší podání) v částce nižší, než na jakou si žalobce sám svou nemovitost cení. Pokud totiž i dražebníci budou sdílet žalobcův náhled na hodnotu nemovitosti, jejich podání tomu budou odpovídat a nesetrvají u částky určené správcem daně. Není proto zřejmé, v čem žalobce spatřuje zásah veřejné moci do jeho vlastnického práva. Správce daně svým rozhodnutím o určení výsledné ceny nemovitostí do žalobcova vlastnického práva nijak nezasáhl v tom smyslu, že by ho založil, zrušil, změnil jeho obsah nebo tento obsah závazně určil, jak to žádá § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobcovo vlastnické právo bylo dotčeno v první řadě platebním výměrem, jímž mu správce daně vyměřil (případně dodatečně vyměřil) dlužnou daň, a poté exekučním příkazem, který uložil žalobci povinnost strpět prodej svých nemovitostí k uspokojení pohledávky správce daně. Pomocným kritériem pro posouzení, zda určitý úkon správního orgánu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., může být i skutečnost, zda je daný úkon konečným úkonem správního orgánu vůči účastníkovi, nebo zda jde pouze o jeden z několika dílčích kroků, které správní orgán musí učinit předtím, než dospěje ke konečnému rozhodnutí, které lze přezkoumat před soudem. Není přitom sporu o to, že takovým rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. je rozhodnutí o příklepu (§ 336j o. s. ř.): tím se již závazně stanoví cena nemovitosti, resp. částka, kterou bude vydražitel povinen uhradit správci daně, která bude použita k uspokojení jednotlivých pohledávek v rozhodnutí o rozvrhu rozdělované podstaty (§ 337 a násl. o. s. ř.) a na jejíž výši závisí, zda bude povinnému vyplacen zbytek rozdělované podstaty (§ 337c odst. 6 o. s. ř.), případně jakou částku bude tento zbytek představovat.“

Lze tak konstatovat, že shora zmiňované závěry jsou aplikovatelné i po nabytí účinnosti daňového řádu, který v ust. § 221 upravuje postup správce daně při určení výsledné ceny nemovitosti pro nařízení daňové exekuce prodejem nemovitosti.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že rozhodnutí o určení výsledné ceny ve smyslu ust. § 221 odst. 4 daňového řádu, vydané v průběhu exekuce prodejem nemovitých věcí, není rozhodnutím o věci samé, neboť daňovému subjektu omezuje práva, která nezasahují do jeho hmotně právní pozice. Zákonodárce takovýto úkon správního orgánu nezařazuje pod legislativní zkratku „rozhodnutí“, takže jej ve smyslu ust. § 70 písm. a/ s.ř.s. z přezkumné činnosti soudu vyloučil. Přezkum těchto rozhodnutí na základě žalob v řízení dle s.ř.s. proto možný není.

Krajský soud musel žalobu dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve vazbě na ust. § 68 písm. e) s.ř.s. odmítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s.ř.s. Žaloba byla odmítnuta, proto žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

Hradec Králové 20. března 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.